

MALA

S LIN

Deputación
DA CORUÑA

GUAS

Comisariado

Olalla Barro López

Produción

Rexenerando S. Coop. Galega

Comunicación

Charo Lopes

Deseño gráfico

Nadina Gráfica

Organiza

Deputación da Coruña

A Coruña, novembro de 2020

Mala lingua: 1 Propensión a murmurar ou calumniar. Ten mala lingua, se non fala mal dos demais non lle vai ben. 2 Persoa que murmura ou calumnia. É un mala lingua, non lle fagas caso.

**Pódese calumniar
unha lingua?**

**Hai linguas malas
ou boas?**

**Hai linguas
bonitas ou feas?**

Útiles ou inútiles?

**Poden as linguas
ser poderosas
ou desposuídas?**

Malas linguas. Activando falantes para o século XXI.

Novembro de 2020

Índice

Prólogo / 7

Que é Malas Linguas e que vou atopar nesta publicación? / 9

Boas prácticas para as linguas minorizadas do Estado / 12

Revitalización lingüística en linguas ameazadas / 22

Quen é quen? / 30

A lingua é un fío invisible que nos tece como comunidade, en palabras do poeta Manuel María, é a estrela milagreira que nos guía, que recolle as palabras feitas á medida para nós, as que expresan todos os matices da realidade á que pertencemos e que definitivamente, mellor nos define no que somos. Temos un idioma que está vivo, que permanece, todo isto, a pesar de ter resistido a unha historia chea de atrancos, que en tantas ocasións o levou aos recunchos do privado e fixo tarefa de heroica resistencia e loita por recuperar cada espazo que lle era propio.

Hoxe, aínda estamos lonxe de vivir tempos favorables. Iniciamos o ano 2020 con datos preocupantes en que os indicadores sobre a situación da nosa lingua anuncian unha maior perda de falantes e un importante e preocupante descoñecemento do galego na poboación máis nova. Esta análise da realidade en que estamos e os retos que debemos asumir as persoas que vivimos en países con linguas minoradas para recuperar a súa vigorosidade, motivou a organización das xornadas *Malas Linguas. Activando falantes no s. XXI*.

Contar con espazos en que poder encontrarse para analizar, debater, partillar ideas e propostas é necesario para coller folgos e innovar no necesario impulso de coidar, dinamizar e normalizar o uso da lingua galega. Facer un convite á participación colectiva de todas as persoas que traballan activamente a prol da lingua, e facilitar espazos de diálogo en que compartir é a esencia do Malas Linguas, as súas conclusións son unha guía necesaria para o deseño de accións que acompañen, arroupen e complementen, pola nosa parte, o traballo de entidades e profesionais no ámbito da normalización e defensa da lingua.

Neste ano 2020, a terceira edición de Malas Linguas celebrouse nun contexto excepcional ao que sen dúbida é obrigado facer referencia. A pandemia mundial da COVID-19 condicionouno absolutamente todo, no plano individual e tamén no colectivo. Somos conscientes de que este momento tan complexo que estamos a vivir supuxo, e aínda supón, cargas enormes no eido persoal, derivadas do impacto na saúde; na perda de vidas; nas dificultades económicas e laborais; nas mudanzas de rutinas; nas prácticas habituais do día a día e tamén na forma de relacionarnos como grupo. Agardemos avances que permitan recuperar unha normalidade que non será xa a mesma mais que agardo nos permita reconstruír unha sociedade na procura permanente do saber e na harmonía, palabras que recollo da poeta galega Olga Novo.

María Muíño

Delegada especial de Políticas de Igualdade e Normalización Lingüística

**Que é Mañas
Linguas e que
vou atopar
nesta publica-
ción?**

O galego precisa redefinir a súa folla de ruta para activar falantes no século XXI. Para contribuír a ela, a Deputación da Coruña organiza as xornadas Malas Linguas, que contaron con edicións previas en 2018 e 2019. Malas Linguas buscan ser unha oportunidade para analizar a situación actual e, desde aí, trazar, imaxinar e coller folgos para continuar o camiño da normalización lingüística do galego.

Estas xornadas estiveron especialmente dirixidas a persoal vinculado ao ámbito da normalización, tanto desde as administracións coma desde os centros de ensino ou o activismo lingüístico. Por mor das restricións derivadas da COVID-19 realizáronse en liña, co seguinte calendario:

Xornada	Cando
Boas prácticas para as linguas minorizadas do Estado	10 de novembro
Revitalización lingüística en linguas ameazadas	12 de novembro
Xornada de reflexión interna co persoal dos SNL	17 de novembro

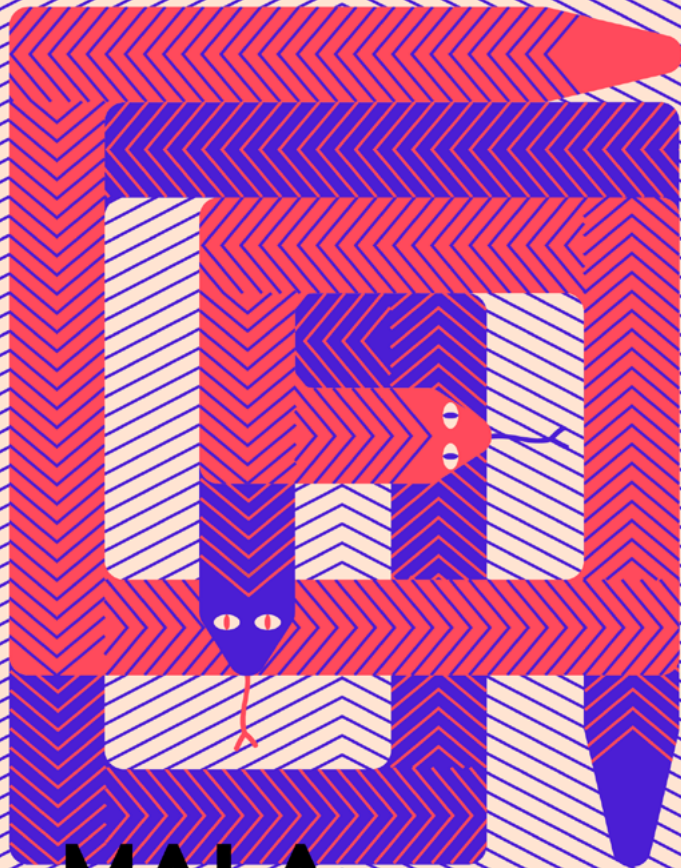
Todos estes espazos foron deseñados buscando promover a reflexión entre o sector, inspirando con outras experiencias, e favorecendo un intercambio de opinións rico e significativo.

No marco deste diálogo e, procurando que estas achegas multipliquen o seu impacto, esta publicación está concibida como unha guía práctica onde atopar a principal información relativa ás xornadas ás que se pode acceder para ampliar o seu contido a través da canle de Youtube da Deputación da Coruña.

Máis información e inscricións
dacoruna.gal

Xornadas sobre lingua
e normalización lingüística

Activando falantes
no século XXI

MALA S LIN- GUAS

2020

XORNADA 1

Boas prácticas para as linguas minorizadas do Estado

10 de novembro, 2020

MARCO

Baixo o título «Boas prácticas para as linguas minorizadas do Estado», a xornada de apertura de Malas Linguas 2020 tivo por obxectivo achegar exemplos de accións, políticas ou discursos que, tanto desde as administracións públicas como da sociedade civil, poden ser entendidos como boas práctica e servir de inspiración para outras experiencias.

Comeza Paula Kasares establecendo o paradigma desde o que considera que é preciso abordar a socialización lingüística. Isaac Lourido analiza os servizos de normalización lingüística municipais galegos a partir do traballo realizado como docente no últimos anos. Por último, Xíán Naia, céntrase nas potencialidades do xénero da regueifa como boa práctica para a revitalización da lingua, entendéndoa como ben e como ferramenta.

DESENVOLVEMENTO

Paula Kasares

Na súa intervención, Paula Kasares céntrase no paradigma da socialización lingüística: a súa tese pasa pola activación das familias para a crianza lingüística, entendendo que a socialización lingüística infantil en linguas minorizadas precisa de familias activas.

Propón unha revisión crítica da sociolingüística vasca na que se vincula a continuidade da lingua ao ámbito familiar, relegando outros aspectos da socialización e impedindo ver claves importantes para o fortalecemento da continuidade xeracional da lingua. Para Kasares, estes estudos apoiáronse nun concepto de transmisión de arriba a abaixo, no que os nenos e nenas son elementos pasivos, meros receptores. Marxinouse a axencia infantil, cando no País Vasco en moitos fogares o éuscaro entra a través dos nenos e nenas, e non se xerou un discurso para apoderar eses pais e nais. Ademais, o concepto de «lingua materna» apóiase nunha perspectiva estática, que non acolle a relación das persoas cos idiomas pasados os anos. Os ámbitos formal e informal estudáronse de maneira separada, sen analizar a relación coa contorna, e centrándose de maneira exclusiva na competencia lingüística dos proxenitores.

Fronte a isto, Kasares propón un novo paradigma que entende as crianzas como axentes activos, xeniais transmisores de lingua para outros nenos e nenas, e motor de motivación nas familias. O proceso de socialización lingüística é interactivo, abrangue toda a vida da falante e debe ser entendido de xeito holístico, poñendo atención en esferas coma o lecer, o deporte, ou outras interaccións comunicativas excéntricas (entre iguais). Neste sentido, salienta a importancia de que as familias sexan conscientes do seu rol á hora de tomar decisións para os espazos dos seus fillos e fillas, ofrecendo oportunidades de uso.

Para isto veñen facendo traballo pedagóxico a través de iniciativas como escolas de nais e pais. Moitos deles proveñen de familias nas que non se fala o éuscaro, pero queren apoiar o uso nos seus fillos e fillas, por iso traballan con elas desde o apoderamento, entendendo a importancia do seu rol como motivadoras e procuradoras de opcións de uso. O obxectivo final é o uso espontáneo da lingua entre os nenos e nenas nas situacións institucionalizadas. Para a sociolingüista navarra, os nenos e nenas escollen, pero esas eleccións aliméntanse e baséanse en algo. Introduce o concepto de liderado lingüístico, e presenta posibles temas para continuar as investigacións como facer o transvasamento das comunicacións ao ámbito informal e que elementos son facilitadores para que isto sexa así. Investigacións onde os nenos e nenas pasen de ser obxecto a suxeito de estudo.

Isaac Lourido

A intervención de Isaac Lourido pon o foco no caso galego, analizando o traballo dos SNL e compartindo ferramentas, metodoloxías e experiencias que poden ser inspiradoras. Para isto, parte do traballo realizado xunto co seu alumnado na materia de Normalización e Planificación da Lingua Galega ao longo dos últimos catro anos. Comeza nomeando as dificultades dos SNL municipais, expostos ás dinámicas políticas, con escasa valorización e financiamento, e en moitos casos condicións de traballo precarias.

Partindo destas investigacións fai unha serie de recomendacións articuladas en oito puntos. A primeira delas é a necesidade de planificar, como punto de partida para as boas prácticas. Comparte o decálogo de boas prácticas do Consello da Cultura Galega, pero vai máis alá e fala da necesidade de planificar cun marco temporal máis amplo, con obxectivos estratéxicos,

recursos e instrumentos de avaliación. Seguindo as investigacións do seu alumnado, sinala que existen poucos Plans de dinamización lingüística, e en moitos casos, cando os hai, xa non están actualizados. Cooperar e democratizar son outros dos puntos destacados, tecendo alianzas con todos os axentes sociais, e incorporando a veciñanza na planificación a través de órganos que nalgúns concellos xa funcionan coma os Consellos Municipais da Lingua. Nesta liña, sinala tamén a importancia de observar o que acontece fóra da institución, coa intención de aprender, divulgar e apoiar a creatividade social.

Continúa coa recomendación de transversalizar, planificando accións máis alá da cultura e fixándose no que ten enerxía en cada contexto. Pon o exemplo dos obradoiros de autoestima ou apoderamento das mulleres, a divulgación do patrimonio, o deporte ou a estimulación cognitiva para persoas maiores, eidos onde a lingua podería ter unha maior presenza. Visibilizar é outra idea central nas conclusións do seu alumnado; Lourido pon o acento na necesidade de que os SNL conten con visibilidade na web municipal e perfís nas principais redes sociais. Sinala a importancia de aproveitar as oportunidades que ofrece cada contexto local, así como as legislativas, con normas como a Lei Valentín Paz Andrade e a abertura ao mundo galego-portugués. Pecha o seu relatorio cunha idea, ao seu xuízo, central na planificación dos SNL: a necesidade de avaliar, incorporando non só datos cuantitativos senón tamén cualitativos. Analizar a previsión de obxectivos, prazos e recursos cunha mirada autocrítica e construtiva pode ser, segundo Lourido, unha das facetas que máis contribúa ás melloras das accións de normalización.

Xián Naia

Na súa intervención céntrase no xénero da regueifa como boa práctica para a revitalización da lingua, entendéndoa como ben e como ferramenta. Como ben, pola función invocadora do colectivo e de consolidación do espazo cultural galego. Como ferramenta, porque actúa na construción de falantes e espazos para falantes, xerando contextos nos que o galego é valorado e prestixiado. A regueifa é un fenómeno de improvisación oral que pode entenderse como un elemento máis para a vida en comunidade. Con outros nomes e fórmulas, existe en diferentes partes do mundo, e é aproveitado en moitos outros sistemas culturais. Pon o exemplo da Casa da Improvisación do Kurdistán, cumio dun movemento que comezou en 2007 e que hoxe involucra moitas asociacións e entidades; tamén a «glosa» nos Países Cataláns ou o potente fenómeno do «bertso» no País Vasco.

Para Naia, os SNL teñen un papel relevante á hora de conformar e institucionalizar modelos, partindo do que xa existe e apoiando os procesos nos que existe enerxía social, como é o caso da regueifa, promovida pola Asociación ORAL e outros axentes sociais. Nos últimos anos comeza a se constatar o interese das institucións públicas, aínda que os procesos se dean de forma fragmentaria a través de pequenas conexións entre SNL e con dificultade para establecer unha rede máis ampla

con iniciativas coma unha rede de escolas ou campionatos. Algunhas experiencias significativas neste ámbito son o Regueifesta ou Enreguéifate, onde teñen traballado da man persoal técnico dos SNL e centros escolares. As experiencias na comarca de Bergantiños, vinculadas coa figura de Lupe Blanco ou as do Centro de Interpretación da Oralidade de Vigo camiñan tamén nesta dirección. Pola contra, este investigador sinala a ausencia total da regueifa e as oralidades na planificación da Xunta de Galicia, desaproveitándoa como ben patrimonial e ferramenta para traballar a normalización da lingua coa mocidade.

Fronte a esta situación, a proposta de Naia vai na liña da cooperación e o traballo en rede, apoiando a xeración de espazos seguros onde se facilite o uso da lingua. Considera que crear espazos para a regueifa é crear espazos para o galego, e que a súa práctica, resignificada polos movementos sociais, pode ben ser adaptada estratexicamente aos obxectivos dos SNL. Apunta dúas propostas para estes servizos no traballo coa regueifa: a primeira, a ligazón cos centros de ensino, fornecendo ao profesorado de formación no tema e facendo promoción activa da materia. A segunda, xerar unha rede de escolas cun formato común entre os concellos que se adhiran, podendo desenvolver unha rede de campionatos ou outras iniciativas semellantes que sigan coa lóxica dos deportes de base. Remata con dúas conclusións estruturais: a necesidade de introducir a regueifa como materia central nos plans, e a de camiñar cara a programacións estratéxicas e eficaces que superen a urxencia.

A debate

O debate nesta primeira sesión céntrase no paradigma da socialización lingüística e o papel dos centros educativos, as posibilidades e limitacións do traballo dos SNL, e en novas investigacións en materia lingüística, entre outros temas.

A primeira das participantes en intervir confésase sorprendida co novo paradigma proposto por Paula Kasares, e inquire ao resto de relatoras e asistentes sobre se a sociolingüística galega está incorporando xa esta perspectiva. Outra participante responde que si se está a ter en conta desde os SNL e Paula completa a resposta sinalando que é un reto presente para todas as linguas minorizadas e que cómpre seguir pensando e traballando na transmisión intraxeracional. Intervén tamén unha docente apoiando esta tese e resalta a importancia da socialización entre iguais, que consolida como galegofalantes aos nenos e nenas para os que esta é a súa lingua de berce e fomenta a incorporación doutras crianzas e familias para as que non o é.

A conversa prosegue en relación ás limitacións dos SNL. Outra das participantes lembra que os SNL son departamentos de institucións gobernadas por pautas

políticas, ao que Lourido responde recoñecendo as limitacións e sinala algunhas cuestións que se poden mellorar, mesmo sendo conscientes delas, como a cooperación, democratización, observación ou avaliación. Explica tamén a metodoloxía de traballo que segue o seu alumnado para facer estas investigacións, que se basean na revisión crítica da actividade dos SNL e a ideación de propostas de mellora.

Por último, pecha o debate outra participante que está investigando na actualidade os espazos de foliada en Santiago en relación á sociolingüística, ambientes dos que participan paleofalantes e neofalantes e que poden contribuír á normalización da lingua. Os relatores ven con bos ollos investigacións coma esta, que analizan como espazos concretos poden servir para a activación de falantes, e camiñan na dirección dos estudos micro, pouco presentes no corpus investigador galego, e que poden dar pistas moi interesantes para a planificación lingüística nunha escala macro.

**AQUÍ PODES
ACCEDER AOS
RELATORIOS
COMPLETOS**

XORNADA 2

Revitalización lingüística en lenguas ameazadas

12 de novembro, 2020

MARCO

Nesta xornada, titulada «Revitalización lingüística en linguas ameazadas» convidamos as relatoras a abrir o foco para atender a iniciativas (lexislativas, políticas e civís) e tamén argumentarios que, no Estado español e noutras partes no mundo, funcionaron e funcionan a favor das linguas minorizadas.

Mónica Barrieras abre a mesa definindo un marco de partida e a continuación Itziar Idiazábal pon o foco no sistema educativo.

DESENVOLVEMENTO

Mónica Barrieras

Comeza a súa intervención situando o marco xeral da diversidade lingüística do planeta, fornecendo algúns datos que fan equiparar a emerxencia lingüística coa climática. Igual ca no caso do clima, para Mónica Barrieras é preciso optar por solucións xerais, non abonda con salvar unha lingua.

Prosegue falando do valor para enlazar xeracións, vincular co territorio ou transmitir cultura, sabedoría e valores, entre outros aspectos. Para que as persoas deixen de falar a súa lingua, o poder ten que exercer unha forte represión, tendo recorrido en moitas ocasións a todos os tipos de violencia. Analiza neste sentido o sistema de castigo lingüístico na escola a falantes de linguas minorizadas. Segundo os estudos compartidos por esta investigadora, as comunidades onde a lingua foi conservada presentan un menor índice de conflitos sociais e enfermidades. Cita o activista e estudoso das linguas indíxenas Ryan de Caire, para quen «é a lingua a que revitaliza un pobo».

Transmisión e uso son os factores que manteñen unha lingua con vida. Barrieras nomea iniciativas activistas coma

Rising Voices, que axudan a comunidades indíxenas a revitalizar as súas linguas en internet e nas redes.

Para finalizar, céntrase no caso do galego e subliña algúns aspectos positivos, como a elevada comprensión, o fenómeno das persoas neofalantes ou a alta porcentaxe de persoas con capacidade para expresarse en galego. Pecha a súa intervención compartindo a última iniciativa do seu grupo de investigación, liderado por Carme Junyent, e traslada a súa mensaxe ao noso contexto a través da afirmación «o galego depende de ti». Para Barrieras é importante abordar o tema da «norma de converxencia», e facer traballo na liña da normalización das situacións bilingües, promovendo que as persoas se manteñan en galego no maior número de situacións posibles.

Itziar Idiázabal

Itziar Idiázabal centra o seu relatorio na revitalización das linguas minorizadas no contexto educativo. Para isto, comeza analizando os tres modelos de escola en relación á didáctica lingüística, comezando pola análise dun primeiro modelo tradicional ou submersivo, onde a escola reforza as linguas hexemónicas, e que segundo ela foi devastador para a diversidade lingüística. A mediados do século pasado, algunhas comunidades lingüísticas

europas mobilizáronse para que a UNESCO lle dese valor á lingua materna como lingua escolar, dando inicio a un segundo modelo onde os idiomas minorizados comezan a ter presenza na escola. Segundo Idiázabal, a inmersión nestas linguas nunca se empregou para infravalorar a hexemónica, senón que se adoptou unha actitude pedagóxica que valora todas as aprendizaxes.

Por último, alude ao modelo actual ou plurilingüe que inclúe como eixo a lingua minorizada. Para Itziar, en sociedades tan plurais como as actuais o plurilingüismo non se discute, e a escola debe acoller esta realidade. Esta situación é para ela sinónimo de riqueza e diversidade, facendo fincapé na capacidade das persoas bilingües para aprender unha terceira ou cuarta lingua.

Converter esta vontade plurilingüe nunha realidade é un reto que require da posta en xogo de todo o coñecemento. É preciso concretar obxectivos estratéxicos e situar a investigación en didáctica lingüística como unha prioridade. Para a relatora débese traballar na docencia estruturada de cada unha das linguas, ofrecendo máis apoios ás linguas minorizadas, e sendo conscientes de que a escola é o único espazo que nalgúns casos pode resolver as deficiencias de uso na contorna.

A debate

O debate céntrase nos modelos lingüísticos en contextos educativos, a cuestión do reintegracionismo, o prestixio das linguas e os seus contextos de uso, as deficiencias nos estudos lingüísticos ou a necesidade de innovar nas políticas lingüísticas, entre outros temas.

Sobre o aspecto educativo, Barrieras comenta que en Cataluña se apostou nun momento dado polo modelo de inmersión, moderno para a súa altura, e logo xa non se investigou máis. Sinala a necesidade de seguir traballando nesta liña, acollendo unha realidade cambiante e con presenza de moitas outras linguas familiares. Unha das persoas participantes fala de modelos de escolas autoxestionadas en galego como son as Sementes, o que leva a Itziar a facer referencia ás Ikastolas, referente para moitas escolas públicas do País Vasco para a didáctica da lingua. Proseguen con ese debate, ao que Mónica engade a experiencia das Bressolas na Cataluña Norte, onde se promove un modelo inmersivo en catalán con crianzas que teñen o francés como primeira lingua. Ambas convidan a explorar estes modelos e que poidan servir como inspiración metodolóxica.

O reintegracionismo ocupa parte do debate, tamén nos comentarios do chat. Itziar e Mónica coinciden de novo ao valorar o portugués coma un poderoso recurso para un uso normalizado do galego. Outra participante introduce o tema da aprendizaxe das dúas normativas nos contextos educativos, ante o cal Idiázabal comenta que tamén nas escolas vascas se ensinaron dúas normas ortográficas nalgúns contextos. Afirma non contar con estudos sobre o tema, pero intúe que engaden riqueza e diversidade.

Outra persoa inquire ás relatoras sobre como crear consciencia lingüística neste tempo no que o uso do galego segue caendo. Mónica incide na necesidade de superar a norma de converxencia, e na importancia de que os mozos e mozas acaden un bo nivel de competencia lingüística para falar sen complexos. Resalta que a mocidade é un colectivo especialmente gregario, o que non quita que noutros momentos da vida as mesmas persoas empreguen a lingua minorizada. Para Itziar, trátase dun tema complexo, no que inflúen as leis sociais dos grupos, moi difíciles de combater, polo que todas as iniciativas e recursos normalizadores son necesarios.

Outro dos participantes fala da carencia de estudos que expliquen as prácticas de fala nas pequenas comunidades, e engade que o problema no contexto galego non é tanto a intercomprensión como a motivación, a grande dificultade, xa que enlaza co tema do prestixio das linguas. Para finalizar, outra participante fala da necesidade de procurar novas formas de traballo que atendan a esta realidade e incorporen a diversidade e a transversalidade, buscando novas fórmulas e accións que involucren o conxunto da sociedade.

Pechan o debate Barrieras e Idiázabal falando da importancia de manter o entusiasmo para seguir innovando e camiñando na normalización do idioma.

**AQUÍ PODES
ACCEDER AOS
RELATORIOS
COMPLETOS**

Quen
é quen?

PAULA KASARES

Paula Kasares, natural de Pamplona e doutora en Sociolingüística, realizou estudos de grao e posgrao en Filoloxía Vasca e Antropoloxía Social e Cultural. É autora de tres libros e de numerosos artigos científicos. A súa tese doutoral versou sobre a continuidade xeracional do éuscaro e a socialización lingüística nas familias vascofalantes, tema que constitúe actualmente o seu principal ámbito de investigación. Profesionalmente dedicouse a labores técnicos de normalización lingüística na Administración Pública e á docencia universitaria. Entre 2001 e 2003 foi directora do Observatorio dos Dereitos Lingüísticos. Desde 2003 é profesora asociada do Departamento de Filoloxía e Didáctica da Lingua da UPNA. Actualmente é directora do Servizo de Planificación e Promoción do Éuscaro de Euskarabidea – Instituto Navarro do Éuscaro do Goberno de Navarra.

ISAAC LOURIDO

É licenciado en Filoloxía Hispánica e en Filoloxía Galega pola Universidade de Santiago de Compostela. Doutorouse na mesma universidade na área de Teoría da literatura e Literatura comparada. Foi lector do Centro de Estudos Galegos da Universidade Nova de Lisboa. Desde 2017 é profesor e investigador na área de Filoloxías Galega e Portuguesa da Universidade da Coruña. Colaborou con medios de comunicación como Protexa (Tempos Novos) ou Xornal de Galicia. Participou en diferentes proxectos culturais como Estaleiro Editora e na actualidade fai parte do consello de redacción do xornal Novas da Galiza.

XIÁN NAIA S

É graduado en Lingua e Literatura Galegas pola USC. Cursou estudos no Mestrado de Literatura, Cultura e Diversidade pola UDC, onde tamén frecuentou o Mestrado de Profesorado. En 2018 traballou como bolseiro FEUGA no SLN do Concello de Ames. Obtivo unha bolsa de investigación da Deputación da Coruña en 2019, na «Área de planificación sociolingüística». A súa investigación centrouse principalmente no estudo sociolóxico da regueifa e dos seus axentes como ferramenta para os movementos sociais, así como nas súas funcións e eficacias posibles en procesos de conflito cultural. Ten colaborado con artigos nesta liña nos portais dixitais Galiza Livre, Portal Galego da Língua, Novas da Galiza ou O Salto.

Forma parte de proxectos autoxestionados como a editorial anarquista Ardora e é membro do consello de redacción do periódico mensual Novas da Galiza.

MÓNICA BARRIERAS

Licenciada en Filoloxía Románica e doutora en Lingüística pola Universidade de Barcelona (UB). Actualmente é profesora na Facultade de Educación da mesma universidade. Tamén foi docente na Universitat Oberta de Catalunya (UOC) e técnica de investigación na UB e a Universidade de Girona (UdG). É membro do Grup d'Estudi de Llengües Amenazades (GELA). A súa liña principal de investigación ten que ver coa diversidade lingüística e o multilingüismo.

ITZIAR IDIAZÁBAL

Catedrática de Filoloxía Vasca e colaboradora Honorífica da Universidade do País Vasco (UPV/EHU). Doutora pola Universidade de Xenebra na área da Psicolingüística. No grupo de investigación [ELEBILAB](#) ▼ do que forma parte dirixiu numerosos proxectos de investigación sobre adquisición da linguaxe en crianzas bilingües, análise discursivo do éuscaro e didáctica das linguas en programas bi-multilingües que inclúen lingua minorizada (García-Azkoaga & Idiazabal, 2015)- Fundadora e membro da [Cátedra UNESCO de Patrimonio Lingüístico Mundial da UPV/EHU](#) ▼

Unha das súas últimas publicacións, *Diversidade lingüística, linguas minorizadas e desenvolvemento sostible*, do ano 2019, pódese descargar da web do servizo editorial da [UPV](#) ▼

MALA

S LIN

Deputación
DA CORUÑA

GUAS